

ἀποβάθραν τοῦ Πειραιῶς. Ἡ Βασίλισσα Ναταλία δὲν φαίνεται. Ἦτο ἤδη ἀργὰ πλέον, ἀφ' οὗ δηλαδὴ πολλοὶ τῶν περιέργων εἶχον ἤδη ἀρπάσῃ κρυολογήματα, ὅταν ἐγνωσθῆ ὅτι ἐκ Καλαμῶν, ὅπου εἶχε προσεγγίσῃ καὶ ἀποδιβασθῆ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης δὲν ἐπεδιβάσθη εἰς τὸ ἀτιμύλιον τὸ προσεγγίζον εἰς Πειραιᾶ, ἀλλ' εἰς τὸ ἄλλο, τὸ διὰ Σύρου κατευθυνόμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ἀπήρχοντο καθ' ὁμίλους οἱ περιέργοι, θέμα ὁμιλίας ἔχοντες τὸν πολυπαθῆ βίον καὶ τὴν περιλάλητον καλλονὴν τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἠκούοντο μετ' αἰσθημάτων ἐθνικῆς ὑπερηφάνιας οἱ ὑπενθυμίζοντες ἐπὶ τῆ εὐκαιρία ἐκεῖνη ὅτι ἡ ὠραιότατη τῶν Βασιλισσῶν καταγεται ἐκ μητρὸς ἑλληνίδος.

Ὁ ἐνταῦθα Πανελληνίος Γυμναστικὸς Σύλλογος ἐπροκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν εἰδικοῦ ὕμνου χάριν τῶν ἑορτῶν του. Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ἤρισται σεν ὁ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ κ. Κ. Μάνου ποιηθεὶς, μελοποιούμενος δὲ προσεγγῶς ὑπὸ τινος τῶν παρ' ἡμῖν μουσικῶν, θὰ ψάλλεται ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, προσωρισμένως νὰ ἐνθουσιᾷ, νὰ παρορμαῖ καὶ νὰ παροτρύνῃ εἰς τὰς ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων τόσῃ ἀνομολογεῖται ἡ σωματικὴ καὶ ἠθικὴ ὠφέλεια. Τὸν ὕμνον τοῦτον τοῦ κ. Μάνου ἀξίζει, διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν ἀποτελοῦντα ἀληθὲς ποίημα, νὰναθημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα :

Ἐδῶ στήν ἑξακουστὴ μητέρα,
Ἐδῶ στή γῆ τῆ λατρευτῆ,
Ἦ ἀδερφωθήκανε μιά μέρα
Ἡ Ὀμορφιά κ' ἡ Ἀρετή,
Ἀγῶνες μᾶς καλοῦνε πάλι
Πολύχαροι κ' εὐγενικοί,
Ἐνθύμησι γλυκεῖα προβάλλει,
Ἄπειρη λάμψη ἑλληνικῆ.

Ἐσὺ ποῦ φάνηκες, πατρίδα,
Πηγὴ φωτὸς ἀληθινοῦ,
Πᾶρε τοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίδα,
Ἀπ' τῆ γαλήνῃ τ' οὐρανοῦ,
Ἀπ' τῶν βουνῶν μας τὸ καμάρι,
Ἀπ' τοῦ πελάγου τὴν ὄρμη,
Καὶ δὸς μας δύναμη καὶ χάρη,
Καὶ δὸς μας νίκη καὶ τιμὴ!

Ἐλάτε τῆς παλαιστρας φίλοι,
Ἐλληνες, ἄντρες, νέοι, παιδιά,
Κι ἄς εὐχηθῆ τὸ κάθε χεῖλι,
Κι ἄς τὸ θελήσῃ κ' ἡ καρδιά,
Ἐδῶ στήν ἑξακουστὴ μητέρα,
Ἐδῶ στή γῆ τῆ λατρευτῆ,
Πάλι ν' ἀδερφωθοῦν μιά μέρα
Ἡ Ὀμορφιά κ' ἡ Ἀρετή!

Καὶ ἄλλο μυστήριον... τὸ στοιχειωμένο κυπαρίσσι. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπὶ τῆς πλατείας Κάνιγγος, ἐργάται τινὲς κατερίνοντο νὰ ἐκριζώσουν κυπαρίσσον φυτευμένην παρὰ τὸ ἄκρον τῆς πλατείας. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἔσκαπτον, ἀκριβῶς εἰς τὴν ρίζαν τῆς κυπαρίσσου εὗρον θαμμένον κρανίον ἀνθρώπινον τυλιγμένον ἐντὸς ἐθόνης ἐφθαρμένης, φερούσης χρονολογίαν 1891. Οἱ ἐργάται ἀνέλαθον τὸ κρανίον καὶ ἔσκαψαν βαθύτερον μήπως ἀνακαλύψουν καὶ τὸν κορμὸν τῆς μυστηριώδους κεφαλῆς· ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ οὕτω τὸ κρανίον ἔμεινε μυστήριον καὶ οἱ περίοικοι ἐθεώρησαν τὸ κυπαρίσσι ἐκεῖνο στοιχειωμένο.

Εἰς τοὺς Κairoὺς ἀνακοινεῖται ἐξ Ἀγρινίου ἡ ἐξῆς ἤκιστα ἀξιόπιστος λωποδυτικὴ σκηρῆ:

Τολμηρὸς λωποδύτης, γουπετῆς πρὸ τοῦ πνευματικοῦ, ἔκλεπτεν, ἐν ᾧ ἐξωμολογεῖτο, τὸ ὠρολόγιόν του.

— Παπᾶ μου, κλέπτω.

— Τί, παιδί μου;

— Ἐκλεψα (τὸ ὠρολόγιον εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ λωποδύτου).

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ κλαπὲν διὰ νὰ συγχωρηθῆς.

— Λοιπὸν, παπᾶ μου, νὰ σας τὸ δώσω.

— Ὅχι εἰς ἐμέ, παιδί μου, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει.

— Μὰ ἐκεῖνος, παπᾶ μου, δὲν θέλει νὰ το πάρῃ.

— Τότε κράτησέ το καὶ ἔσο συγχωρημένος.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

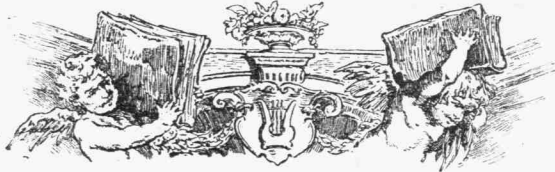
Κατὰ τὰς δύο τελευταίας τῆς ληξιάσης χειμερινῆς περιόδου συνεδρίας τῆς Γερμανικῆς σχολῆς (τῆς 3 Φεβρ. καὶ 3 Μαρτίου) ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐξῆς πραγματεῖαι. — Ὁ κ. Δαιρπφελδ διέγραψε τὸ καθόλου σχέδιον τῶν κατὰ τὴν Ἐννεάκρουνον ἀνασκαφῶν, αἵτινες πρὸς μὴνός καὶ ἐπέκεινα διακοπεῖσαι θὰ ἐπαναληφθῶσιν αὐθις κατὰ τὸ προσεγῆς φθινοπώρον. Ἡ σκαφὴ θ' ἀκολοθησῇ τὰ ἔγχη τῆς ἐπὶ μακρὸν διάστημα ἀποκαλυφθείσης ἀρχαίας πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ὁδοῦ ἀπὸ τοῦ σημείου ὅπου περὶ τὸ Ἐλευσίνιον στρεφόμενη παρέκαμπτε τὸ Πελαργικὸν καὶ πρὸς τὸ Πύθιον παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκροπόλεως ἀνήρχετο. Ὑπὸ τὸν βράχον τῆς Πνυκὸς ἐκαθαρίσθησαν αἱ δύο στοαί, ὅπου συνήγετο τὸ πηγαιῖον ὕδωρ εἰς φρεάτια ἐκ τῶν ὑδροφόρων φλεβῶν καὶ διάφοροι ὑπόνομοι ἀπεκαλύφθησαν. Ἡ σκαφὴ δὲν προυχώρησε τοσούτον, ὥστε νὰ εὐρεθῆ τὸ πέραν τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ εἰς τὸν βράχον εἰσχωροῦν μέγα Πεισιστράτειον ὑδραγωγεῖον οὔτε κατὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ὅπου ἀπεδείχθη τοῦτο ἤδη ἀπολήγον διὰ τῶν πηλίνων σωλήνων εἰς τὴν Κρήνην. — Ὁ κ. Φίλιος ἀνεκοίνωσε περὶ τῶν τελευταίων ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν παρὰ τὰ ἐν Ἐλευσίνι προπύλαια, ὅπου ἐπιγραφὰς τινὰς ἀνεῦρε καὶ πρὸ πάντων τὸ περιώνυμον Καλλιγόρον λεγόμενον φρέαρ ἀπεκαλύψε. — Ὁ διευθυντῆς τῆς σχολῆς κ. Δαιρπφελδ διηρημένους τὰ αἰσθητά τῆς τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πάντων τῶν συναδέλφων αὐτοῦ πρὸς τὸν γεραρὸν καθηγητὴν τῆς ἀρχαιολογίας ἐν Μονάχῳ Ἐρρίκον Μπρούν, οὗ τὸ 50ὸν ἰωβηλικίου τῆς εἰς διδάκτορα ἀναγορεύσεως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (τὴν 8 Μαρτίου) ὁ ἀρχαιολογικὸς κόσμος ἐώρταζεν. — Ἐκ τῶν ἐταίρων τῆς σχολῆς ὁ κ. Ἀλφρέδος Καίρτε (Koerte) ἤρμηνευσε τὰ παρὰ τὴν Ἐννεάκρουνον ἐν ἱερῶν τινῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὡς ἐπιθανολογήθη ἀνευρεθέντα ἀνάγλυφα. Τὴν προσοχὴν ἐφελκεῖ ἰδίως εἰς τὴν παράστασιν τοῦ πωγωνοφόρου ἀνδρός, ὅστις ἀφιερώνει ὑπερμέγεθος σκέλος εἰς τὸν θεόν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρός τούτου εἶνε τοῦ τύπου τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὸ ἀνάγλυφον (τοῦ 3 ἢ 2 πρὸ Χρ. αἰῶνος) εἶνε βεβαίως ἀναθηματικὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλ' ὁ βῆτωρ δὲν θεωρεῖ ἐπίσης βέβαιον ὅτι τοῦ ἱεροῦ τούτου κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους ὁ θεὸς ἦτο αὐτὸς ὁ Ἀσκληπιός. Ὁ ἀποκαλυφθεὶς περιθόλος εἶνε ἀναμφίβολος ἀρχαιότερος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐγκαθιδρύσεως τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρείας, εἰς τοὺς ἀρχαίους δὲ συγγραφεῖς περὶ ἐνὸς μόνον Ἀσκληπιοῦ γίνεται λόγος (τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ μεσημβρινὸν τῆς Ἀκροπόλεως τείχος κειμένου). Ἐπειδὴ δὲ ὁ τύπος τῶν ἀναγλύφων τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγιείας παραστάσεων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων γλυπτῶν μετηνέχθη καὶ εἰς ἄλλους ἰατροὺς ἤρωας, τὸν Ἀμφιάκρον

π. γ., ὡς τὰ ἐν Ὁρωπῶ, Ῥαμνουῦντι καὶ Ἀθήναις εὐρήματα ἀπέδειξαν, τὰ ἐν λόγῳ ἀνάγλυφα δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσῃσιν ὡς ἀπόδειξις τῆς κατὰ τὸν δ' αἰῶνα λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἐνεάκρουον ἱερῶ. Ἴσως ἐν αὐτῷ ἐλατρεύετο ὁ Ἄλκιον. Κατὰ τὴν ἐν C.I.A. II 1649 ἐπιγραφὴν, παρατηρεῖ πρὸς τοὺς ἄλλοις ὁ ῥήτωρ, ἡ λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἡ τῆς Ὑγίειας εἰσῆλθον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἄρχοντος Ἀστυφίλου τὸ 420. — Ὁ ἑταῖρος κ. Πάλλας ὠμίλησε περὶ τῶν κατὰ τὴν βᾶσιν τοῦ ἐκ Ῥαμνουῦντος ἀγάλματος τῆς Νεμέσεως ἀναγλύφων. Τῇ βοήθειᾳ τῶν πολυαριθμῶν ἀναγλύφων τῆς σχολῆς τοῦ Φειδίου συναθροίσαντες εἰς τὴν ἀρχικὴν παρῆλασιν τὰ τεμάχια, περὶ ὧν ὁ κ. Στάης ἐν τῇ Ἀρχαιολ. ἐφημερ. τοῦ 1894 ἔγραψε. Δεξιόθεν τῆς Ἑλένης (ὑπὸ τῆς Λήδας πρὸς τὴν Νέμεσιν προσαγομένης) ἴσταντο ὁ Τυνδάρειος μετὰ τῶν υἱῶν του, ἀριστερόθεν ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ Μενέλαος καὶ ὁ Νεοπτόλεμος. Κατὰ τὰς στενάς τῆς βᾶσεως πλευρὰς πρέπει νὰ ἴσταντο δεξιόθεν μὲν ἄρμα, ἀριστερόθεν δὲ νεανίας μετὰ τοῦ ἵππου. — Ὁ Ῥώσος ἀρχαιολόγος κ. Λαίπερ (Loeper) ὠμίλησε περὶ τῶν ἐκλογῶν βουλευτῶν καὶ ἄλλων ἀρχῶν κατὰ τὸν ε' αἰῶνα, καθ' ἃς ὑπὸ μὲν τῶν τριτύων ἐξελέγοντο οἱ ὑποψήφιοι, ἐκ τούτων δὲ πάλιν διὰ κλήρου ἢ ψήφου εἰς δι' ἑκάστην φυλὴν. Οἱ Τριάκοντα τοῦ 404/3 ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 30 Τριτύων. — Ὁ κ. Δαίρπελδ κάμνει ἐπαινετικὴν μνησίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀρχιτέκτονος Νορμὰνδ συγγραφέντος περὶ Τρωάδος βιβλίου καὶ ἀνακοινώνει ὅτι κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον ἀρρεταί δι' ἐξόδον τῆς κυρίας Σοφίας Σλίμαν νέων ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τρωάδος ἀνασκαφῶν. Πλὴν ἄλλων θὰ ἐξετάσῃ τὰ λείψανα τῆς 5ης πόλεως, ἧτις σύγχρονος φαίνεται πρὸς τὰς ἀκροπόλεις τῆς Τίρυνθος καὶ τῶν Μυκηνῶν. Καὶ τύμβοι τινὲς τοῦ τρωϊκοῦ πεδίου θὰ ἐξετασθῶσιν ἀκριβέστερον. Ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀνασκαφῶν συνιστᾶται εἰς πάντα ἀρχαιοφίλον ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, διότι ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ὕλικου τὰ ἀνασκαπτόμενα τείχη δὲν δύνανται δυστυχῶς ἀπαξ ἀποκαλυπτόμενα ἐπὶ πολὺ νὰ διατηρηθῶσιν.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐν Ἰθάκῃ ἀνασκαπτομένου ἀμπελωνος πλησίον τοῦ τείχους Ὀδυσσεῶς ἀνεκαλύφθη τάφος ἀρχαῖος ἐγκλείων πλήρη ἀνθρώπινον σκελετὸν καὶ πέντε χρυσᾶ ἀρχαῖα νομίσματα.

Ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως προτομὴ Ἀθηνᾶς ὠραιότατη, ἔργον, ὡς ὑποτίθεται, τῆς 4ης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Ἡ προτομὴ διατηρεῖται κάλλιστα μόνον τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς εἶνε ὀλίγον βεβλαμμένον. Τὸ εὔρημα ἠγόρασεν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας, ἵνα κοσμήσῃ δι' αὐτοῦ τὸ ἐν Σαρλοτεμβούργῳ ἀνάκτορον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά.

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ἐλληνιστῆς Ζέπ, ἐξεφώνησεν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τοῦ Λονδίνου θαυμάσιον λόγον περὶ τῆς ἐπιροῆς τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ νεωτέρου βίου. Τῆς ὀμηγύρεως προέστατο ὁ λόρδος Δημαρχος τοῦ Λονδίνου.

Ὁ πρὸ ἔτους παραφρονήσας ποιητῆς Γεώργιος Βυζηνὸς καὶ ἔκτοτε ἐν τῷ Δρομοκαϊτεῖῳ φρενοκομείῳ θεραπευόμενος, φαίνεται ὅτι ἔχει φωτεινὰ διαλείμματα. Εἰς ἐν τούτων ἔγραψε ποίημα ὄχι ἀτυχές, πρὸς τὸν πλοίαρχον τῆς ἡρωϊκῆς Ἀμπέλου Δόγκαν, δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Νεᾷ Ἐφημερίδι».

Ἐν συμβουλίῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἀπεφασίσθη ἡ τακτικὴ κατὰ τριμηνίαν ἐκδοσις τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος» ἀτάκτως τέως ἐκδιδό-

μένης. Ἡ ἐκδοσις ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Μυλωνᾶν, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Σ. Φιντικλῆος, Π. Καθβαδῆ, Δ. Μακκᾶ καὶ Γ. Νικολαΐδου.

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ. Τὸ ἔργον θὰ ἀποτελεσθῆ ἐκ τεσσάρων ὀγκωδῶν τόμων. Ἐνδιαφερούσας σελίδας ἐξ αὐτῶν ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τῆς Ἑστίας πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ α' τόμου.

Ἐπιστημονικά.

Ὁ Ἀγγλὸς βουλευτῆς Μάξου ἐλλ, ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὴν Θεσσαλίαν ἵνα σπουδάσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἀρουραίων μυῶν, δημοσιεύει εἰς ἀγγλικὸν περιοδικὸν τὰς ἐντυπώσεις του. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων κατακρίνει τὸ ὑπάρχον σύστημα τῆς καλλιεργείας, μεθ' ὅλην τὴν εὐφορίαν τῆς Θεσσαλικῆς γῆς, ἐπιφέρει δὲ ὅτι θὰ ἐπρότεινε τὴν ἐγκατάστασιν ἄγγλων γεωργῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τὴν ἀκατανίκητον ἀντιζηλίαν τῶν Ἑλλήνων κατὰ πάσης ζήτησης ἐπιχειρήσεως.

Ἀπέθανεν ὁ περίφημος φρενολόγος Μπάλλ, καθηγητῆς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων. Ὁ Μπάλλ ἐγεννήθη ἐν Νεαπόλει ἐκ πατρὸς Ἀγγλοῦ καὶ μητρὸς Ἑλβετίδος, εἶχε δὲ πολιτογραφηθῆ Γάλλος.

ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Σίμωνος Ἀποστολίδου ἤρξατο ἐκδιδόμενον κατὰ φυλλάδια σύγγραμμα περὶ Τοπογραφικῆς φυσιολογίας τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου.

Καθ' ἃ ἀγγέλλεται ἐκ Ζακύνθου, ἀφίχθησαν οἱ περιμενόμενοι δύο Ἰταλοὶ σεισμολόγοι, ἵνα ἐξετάσωσι τὰ τῶν σεισμῶν. Ὁ ἕτερος τῶν ἀπεσταλμένων τούτων, ὁ κ. Ἰσσελ εἶνε μᾶλλον γεωλόγος, θὰ ἐξετάσῃ δὲ ἰδίᾳ τὴν φύσιν τοῦ Ζακυνθίου ἐδάφους.

Θεατρικά.

Ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου παρεστάθη κατ' αὐτὰς μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἡ δίπρακτος κωμῳδία τοῦ ἀτυχοῦς Γκὺ Δὲ Μωπασσάν, Οἰκογενειακὴ Εἰρήνη.

Ἐκ τοῦ γνωστοῦ μυθιστορηματός τοῦ Ἀμποῦ ὁ Βασιλεὺς τῶν Βουρῶν εἶχεν ἐξαχθῆ κωμειδύλλιον, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ διαχθῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς παρισινοῦ τινος θεάτρου. Ἀλλ' ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐξ ἀβρότητας ἀπηγόρευσε τὴν διδασκαλίαν ἔργου, τὸσον ζεφερὰν εἰκόνα παρέχοντος τῆς πρὸ τεσσαρακονταετίας Ἑλλάδος.

Καλλιτεχνικά.

Συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἰταλίας μετακλιθέντος ἰταλοῦ καλλιτέχνου Κ. Νόβο τὸ ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ ναοῦ τοῦ Δαφνίου θαυμάσιον μωσαϊκόν, τὸ παριστάνον τὸν Παντοκράτορα. Κατὰ τὸν κ. Νόβο τὰ μωσαϊκὰ τοῦ Δαφνίου εἶνε ἀληθῆ καλλιτεχνήματα, ἀνώτερα ἀκόμη καὶ τῶν τῆς Ραβέννης.

Μουσικά.

Ὁ καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων του γνωστός ἐν Ζακύνθῳ μελοποιὸς κ. Ἀγγελὸς Σαλούτσης, συνθέτει μελόδραμα ἐπὶ στίχων τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη, ἐνδόσιμον ἔχον—ἀπλοῦν ἐνδόσιμον ἐννοεῖται,— τὸ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος τελευταῖον δρᾶμα. Τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἐντὸς δύο μηνῶν θέλει ψαλῆ ἐν Ἀθήναις, ἀφιερῶται τῇ ἡγεμονίδι Σοφίᾳ.

ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

(18) Τὸ μουσικὸν ὄργανον φλόουτον προξενεὶ βλάβην τινὰ εἰς τὸν παίζοντα καὶ ὅποιαν; *Περίεργος.*

(19) Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ μοῦ εἰπῇ ποῦ θὰ εὔρω εἰκόνα τοῦ Κάλθου; Ποῖα ποιήματα τοῦ Lenau εἶνε μεταφρασμένα ἐλληνιστί; Ὁ Κουεμένος πότε ἐξῆσε καὶ τί ἔχει γράψῃ; *Ποιητάκος.*